

IŠGELBĖTI TAUTĄ

www.uztarimas.lt

2010 m. BALANDIS

Nr. 5 (63)

Dievo žodis

Viešpaties malonė nepranyko, Jo gailestingumas dar nepasibaigė. Tai atsinaujina kas rytą, ir didelė yra Jo ištikimybė. Viešpats yra mano dalis, todėl vilsiuosi Juo. Viešpats yra geras Jo laukiantiems ir ieškantiems. Gera yra turėti viltį ir kantriai laukti Viešpaties išgelbėjimo, gera žmogui nešti jungą nuo pat jaunystės.

(Raudų 3, 22-27)

Brangūs broliai ir sesės Kristuje!

Šiandien, kai visą pasaulį dreбина ekonominė krizė, vulkanų išsiveržimai, žemės drebėjimai, potvyniai, kai žūsta daugybė pasaulio žmonių, o vulkaniniai pelenai iš Islandijos sustabdė lėktuvų skrydžius, mūsų Karalius ir Viešpats prieš akivaizdoje surengė Savo vaikams puotą su ženklais ir stebuklais. Apie 500 krikščionių tikrai žino apie ką aš kalbu: taip, mylimieji, apie Kaune vykusią konferenciją su pastoriumi iš Sietlo Andriejumi Šapovalovu, kuris prieš kiekvieną pamokslą sakė: „Dabar nuplėškime šlovę šėtonui“ ir kvietė tikinčiuosius liudyti apie antgamtinis išgijimus, išlaisvinimus. Tarnavimų metu matėme Viešpaties šlovę nužengiančią kaip aukso dulkelės arba aliejaus ant delnų pavidalu, Dievo vaikų burnoje vietoje buvusių geležinių dantų atsirasdavo auksiniai, Viešpats darė ir daugelį kitų nuostabių bei akivaizdžių dalykų.

Mane labiausiai palietė Jo meilė ir užuojauta mums, kai išgirdau, kad jauna moteris, kuri vadovauja Kauno „Naujosios kartos“ bažnyčiai (deja, neišsiminiau jos vardo), kartą, sėdėdama ir melsdamasi prie kompiuterio, išvydo namuose prie kompiuterių sėdinčius tikinčiuosius ir ieškančius ten dvasinio maisto, nes bažnyčiose jie jau nepamaitinami, alksta, trokšta ir dūsta. Ir ji parašė laišką žmogui, kuris atrado Gyvąjį Dievą ir kurio pamokslais iš interneto šiandien dauguma Lietuvos tikinčiųjų gausiai ir sočiai pamaitinami. Ji pakvietė jį atvykti, kad pažadintų miegančią tautą. Dėl ko mane palietė būtent tai? Nes aš buvau viena iš tų, kurių susirinkimo vieta prie kompiuterio. Nes kažkada gėrus iš Šventosios Dvasios tėkmės, nebesinorėjo vėl nerti į dumbliną religijos kūdrą...

Pastorius laužė mūsų mažas dėželes, kuriose mes kiekvienas sutalpiname (savo) Dievą, jis ardė užtvankas mūsų širdyse, kad Šventoji Dvasia galėtų tekėti, traukė pančius, kuriais mes leidome priešui save supančioti, jis padėjo daugeliui išsilaisvinti, suvokti Viešpaties tikrumą, pergyventi Jo artumą, Jo begalinę meilę mums – Jo vaikams. Po to statė. Ir statė tai, ko aš niekuomet iš nieko dar nebuvau girdėjusi. Pastorius Andriejus sakė: „Prašykite Tėvą, kad duotų jums skausmą ir neleiskite, kad priešas jį iš jūsų atimtų. Nes tik skausmas gali jus vesti į užtarimą. Kai nejauti skausmo dėl tų, kurie eina į pražūtį, neturi jėgos stovėti už juos.“ Mokė žengti tikėjimo žingsnį, siekti pergalės, tapti čempionu. Avinėlio Kraujas ir tavo liudijimas – tai yra pergalės jėga.

Pergalės ženklan žmonės nešė auką: prieš altorių dėjo tabletes, cigaretes, akinius, vaistus nuo hemorojaus, tikėdami Viešpaties išgydymu, išlaisvinimu. Ir jį gavo. Pastorius Andriejus juokėsi: štai, šėtone, tavo „dovanos“, pasiimk jas!

Pastorius meldėsi: „Tėve, aš, kaip ir Tu, pamilau Lietuvą, siųsk prabudimą šiai išalkusiai tautai, atverk virš jos dangų.“

TOKS MŪSŲ MYLIMASIS! Ir Jis ateina! Ilgai neužtruks! Mes Jo laukiam! Pjūtis didelė, o darbininkų maža, pripildyk savo širdį Viešpaties meile žūstančiam pasauliui ir neapykanta priešui. Broli, sese, apsiginkluok Viešpaties ginkluote, stok į kovą!!!

Irena Zimnickienė

Sveiki,



Šilčiausi linkėjimai iš mūsų Kalibu Akademijos Malavyje – šiltojoje Afrikos širdyje. Viešpaties Jėzaus meilė ir malonė jums, mylimieji, Dievo išrinktieji ir pašauktieji Lietuvoje. Kaip nuostabu, kad Jis pašaukė mus iš visų tautų ir genčių (Rom 1 sk.) į savo nuostabią šeimą, kurios mes labai dažnai nevertiname, nes pasiduodame pasaulio nuomonei ir pasaulio dvasiai. Jis pašaukė mus iš tautų ir siunčia mus į tautas, kad būtume Jo pavyzdys, Jo atstovai, pasiuntiniai. Apaštalas Paulius ragina tikinčiuosius stovėti tikėjime, kovoti gerą tikėjimo kovą. Kad galėtume ją kovoti, visų pirma turim stovėti ant tvirto pamato – Jėzaus Kristaus, ir būti išisakniję Jo meilėje.

Mane žavi Dievo meilė ir Šventosios Dvasios atliekamas darbas žmonių gyvenimuose. Taip pat mane žavi žmonės, atsidavę Viešpačiui ir Jo vizijai. Šiandien jums noriu pristatyti Rolandą – Kalibu Biblijos mokyklos studentą, atvykusį iš Jungtinių Amerikos Valstijų. Siunčiu jo laišką.

Edmundas Bartulis

Brangūs draugai ir šeima,



Žinau, kad praėjo daug laiko nuo mano paskutinio laiško, tačiau pabuvus čia daugiau nei metus, laikas pradeda tiesiog lėkti. Daug kas įvyko nuo paskutinio mano laiško. Net nežinau nuo ko pradėti. Beveik neįmanoma bandyti nusakyti kokį gilų mokymą gauname klasėje šiomis dienomis, todėl papasakosiu apie kai kurias misijines keliones, į kurias neseniai vykau mokyklos atostogų metu. Gruodžio mėnesį praleidau Mozambike, pas ten gyvenančius mūsų misionierius Džimą ir Eilyn. Jie ten gyvena jau daugiau nei dešimt metų, ir mano važiavimo pas juos tikslas buvo paprasčiausiai kuo galint jiems patarnauti. Jie davė man remontuoti jų sugedusias mašinas ir dirbti lentpjūvėje, kurią jie turi, kad išlaikytų savo misiją, ir buvo labai man dėkingi už pagalbą. Aš ką tik grįžau iš dviejų svaičių kelionės po šiaurės Malavį. Iš Blantyro autobusu važiavome 12 valandų iki Mzuzu miesto. Tenai išsinuomavome automobilį ir važiavome toliau į šiaurę link Tanzanijos sienos, ten pasukome į mažą keliuką ir toliau kelionę tęsėme per purvynus ir brūzgynus. Tik stebėtis lieka per kokias klampynes gali pravažiuoti automobilis (tiesą pasakius, aš labai ilgėjausi savo keturiais ratais varomo „Chevy“ automobilio).

Šioje kelionėje buvome keturiose, ir Dievas iš tiesų mums davė vienybę ir patepimą tarnavimui. Vienoje iš pirmųjų bažnyčių, kurias mes aplankėme, žmonės buvo iš tiesų išalkę dvasinio maisto ir gaudė kiekvieną mūsų žodį. Viename susirinkime mokiau apie surišimo ir atrišimo dėsni bendravime: jei mūsų bendravimas surištas kartėlio ir neatleidimo, tai ir mūsų bendravimas su Dievu danguje taip pat bus surištas. Man kalbant, Šventosios Dvasios apkaltinimas palietė daugelį, ir žmonės atgailavo prieš Dievą. Tačiau aš nežinojau, kad vyko žymiai daugiau nei aš galvojau. Naktį pabudau nuo garsaus verksmo, raudojimo ir maldų. Pagalvoju, kad kaimiečiai vėl užsiima savo religinėmis nesąmonėmis. Atsikėliu ir išėjau į lauką, pasiruošęs juos griežtai sudrausti. Jie labai mėgsta tuos naktinius susirinkimus, primenančius laidotuvių apeigas. Bet tą kartą radau apie dvylika ratu stovinčių bažnyčios vyresniųjų. Su vertėjo pagalba išsiaiškinau, kad jie atgailauja dėl kartėlio ir tarpusavio kivirčių. Jie „atřišo“ bendravimą Žemėje ir išlaisvino save bendravimui su Dievu. Tenka nusižeminti matant kaip greitai šie žmonės atgailauja girdėdami tiesą. Visur, kur tik keliavome, matėme tą patį atvirumą. Laukai iš tiesų boluoja pjūčiai!!

Dievas toliau veda mane savo nuostabioje kelionėje – gylyn į Jo meilę, bet per mirties procesus. Kartais aš galvoju, kad mes, amerikiečiai, nežinome, ką reiškia mirti sau. Tai yra daugiau nei vien tik susilaikymas nuo amoralumo. Kartais tai reiškia visiškai ir besąlygiškai atiduoti savo valią Dievui, – net ir tada, kai Jis prašo atiduoti tai, kas brangiausia ir arčiausia tavo širdžiai. Tačiau aš suvokiau, kad Dievas niekada neprašo kažko, ko Jis nesugrąžintų. Gal ir nebus taip, kaip aš įsivaizduoju kad turėtų būti, bet Jis duos daug kartų daugiau nei aš galėčiau pagalvoti ar įsivaizduoti. Dievas paprašys palikti viską, ko tu laikaisi įsikibęs savo gyvenime. Taip Jis pasielgė ir su Abraomu. Dievas paprašė to, kas Abraomo širdžiai buvo arčiausia ir brangiausia, kad išbandytų jo meilę ir paklusnumą, ir kad Abraomas galėtų pamatyti, kur iš tiesų yra jo širdis. Palaiminimai yra mūsų paveldas, tačiau dažnai

mes būname taip pagauti tų palaiminimų, kad net pamirštame laimintoją. Kaip dažnai Dievas turi patraukti nuo mūsų palaiminimus vien tam, kad mes vėl Jo ieškotume? Kai Dievas pasakė: „Aš esu tavo Skydas ir BE GALO DIDELIS ATLYGIS.“ Atlygis – tai ne tavo visos bandos, ne tavo tarnai, ne tavo žemė ar net ne tavo sūnūs, bet AŠ! „AŠ ESU“ – tavo atlygis. Jis labai aiškiai leido Abraomui suprasti, kas yra jo tikrasis palaiminimas ir atlygis. Kai pradedi gyventi Dievo buvime, didžiausias atlygis gyvenime yra jausti Jo artimą meilę mums. Taigi, šis metas yra ypatingas mano gyvenime. Ačiū!

Rolandas

KNYGA ESU NUKRYŽIUOTAS SU KRISTUMI (tęsinys)

Išjuoktas silpnumas tik padidina jame atsiskyrimą nuo savojo „aš“ ir sunaikina pasitikėjimo savimi likučius; jis daugiau savęs nebesigaili ir paslapčia **nebesiaukština**. Toks krikščionis ant kryžiaus kabo tarsi nuogas, **be jokių pagražinimų**. Jis yra palaimintas silpnume, nuoskaudose, nepritekliuose, persekiojimuose, suspaudimuose. Tačiau tai daroma ne dėl to, kad **prieš žmones** užsidėtų sau kankinio vainiką, bet kad iškentėtų tai **dėl Kristaus** (2 Kor 12,10), ir būtent **tik per Kristų, SU KRISTUMI ir DĖL KRISTAUS**.

Taip NUKRYŽIUOTAS su Kristumi tikintysis tampa vis panašesnis į Dievo **Avinėlį**, kai Jis gyveno šiame pasaulyje (1 Jn 4,17) ir daug laiko prieš nukryžiovimą jau gyveno ant kryžiaus. Jo pėdsakai visados vedė į Golgotą – kai Jis buvo šmeižiamas, Jis neatsakė tuo pačiu: kentėdamas negrąšino, bet atidavė tai Teisingam Teisėjui, o vietoje priklausančio Jam džiaugsmo, iškentė už mus kryžiaus kančias. **Pavyzdys**, kurį Jis mums paliko, lieka paveikslu **nukryžiuoto Avinėlio VISIEMS LAIKAMS**. (1 Pt 2, 21-23; Hbr 12, 2-3) Juk mes turime tapti kitiems pavyzdžiu pagal panašumą į nukryžiuotąjį Avinėlį.

Kryžiaus **forma** yra labai populiarai, bet kryžiaus esmė žmonių yra **nekenčiama**. Kryžius pakabintas ant varpinių, ant sienų, kabo ant žmonių krūtinių, bet iš tikrųjų jie jo neapkenčia. Simboliuose ir tikėjimo doktrinos žmonės draugauja su kryžiumi, bet gyvenime jie elgiasi kaip Kristaus **kryžiaus priešai** (Fil 3,18). **Dar neatsirado kito tokio daikto pasaulyje**, kurio atžvilgiu nebūtų išreikšta tiek daug veidmainystės, kaip kryžiaus atžvilgiu. Vieniems kryžius tapo „Nechušanu“ (2 Kar 18, 4) – variniu tabu, kitiems – prietarų amuletu, tretiems – apsaugos ir pergales kovoje talismanu, ketvirtiems – žvilgančiu ordinu, penktiems – giliu gedulu, šeštiesiems – kvailyste ir pagunda; galų gale **kryžius tai** niekas kita, kaip **kartuvės**, ant kurių bausdavo nusikaltėlius, ir ant kurių kabojo priskirtas prie nusikaltėlių ir Dievo Sūnus. Ant šio bausmės įrankio Paulius, „maišto kurstytojas“ (Apd 24, 5), regėjo ir save sujungtą su savo Mokytoju, ir ant jo išvys save visi, kurie pažins kryžių, kaip savojo „aš“ sunaikinimo būdą. Kas tokia prasme pažino kryžiaus reikšmę, tam jis jau ne papuošalas arba pagunda, bet **veiksminga mirtis** ir palaimintas gyvenimas, atsiskyrimas nuo pasaulio ir pergales prieš pasaulį simbolis.

Kai pasaulyje kas nors ižeidžia vadinamąjį kito garbę, tai kerštas atrodo visai normalu. Jeigu kas nors prieš kitą asmenį pasielgia nusižengdamas įstatymui, o nuskriaustasis kreipiasi į teismą, kad būtų atstatytos jo teisės, tai toks elgesys laikomas natūralia ir išmintinga priemone. O jeigu staiga krikščionis **atsisakys** savo „garbės“ ir „teisių“ ir nustos vyti savimeilės beprotybę, tai apstulbins žmones ir iššauks jų ironišką apgailėstavimą, o galbūt netgi piktą neapykantą. Tai žmonės nuspėja tikrąją kryžiaus reikšmę! **Žmones sutrikdo grasinantis gyvenimo ant kryžiaus rimumas** – „fanatizmas!“, „erezija!“, – klykia jie. Kaip ten bebūtų, **jeigu tu, būdamas vienybėje su kryžiumi, atsisakysi savo teisių – tai yra vienintelė galimybė nugalėti pasaulį**. Nevalingai prisimenu Romos šimtininką, dalyvavusį nukryžiuojant Kristų. Su kokia panieka pradžioje jis žiūrėjo į teisiamą Žmogų, virš Kurio vainikuotos erškėčiais galvos matėsi užrašas „Žydų Karalius!“ – „**Apgailėtinas** karalius – apsišaukėlis, be jėgos ir valdžios, be sosto ir kariuomenės, be valstybės ir pavaldinių!“, – mąstė šimtininkas, – nelaimingas kančios šešėli, kaip greitai tu pranyksi!“ (Bus daugiau)

Artur Guk

KELIAS AUKŠTYN

Aš pažįstu nuostabių krikščionių, kuriems tenka tokie stiprūs išbandymai, kad atrodo ir gyventi neverta. Pačią tamsiausią savo gyvenimo valandą Jeremijui atsiskleidė pati didingiausia tiesa, kuri suteikė jam naują viltį ir užtikrintumą Dieve. Tai buvo kažkas, ką jis jau žinojo esant Dieve, bet tik kai jis pasiekė savo galimybių ribą, tai palietė jo sielą. Dievas buvo su juo tada, kai Jeremijas buvo pačiame dugne. Ir kuo žemiau leidosi, tuo labiau atvėrė sau Dievą. Dievo neatrasi sklaidydamas ramioje padangėje, Jį atrasi tik būdamas nevilties ir skausmo šešėlyje. Ir kai Jeremijas pasiekė dugną, jis susidūrė su Dievu! Jis nukrito tiesiai į Dievo ištikimybę ir užuojautą.

Paklauskite jo apreiškimo: „*Viešpaties malonė nepranyko, Jo gailestingumas dar nepasibaigė. Jis atsinaujina kas rytą ir didelė Jo ištikimybė!*“ (Raudų 3, 22-23)

Palengva Jeremijas pradėjo suprasti, kad pati tikroji tiesa atsiveria tik tiems, kurie atsiduria pačiame dugne.

1. Kai esu pačiame žemiausiame savo egzistencijos taške ir problemų tvanas mane užlieja, aš tariu: „Pasiduodu“, tada Dievas pasislenska dar arčiau manęs ir šnabžda: „*Nebijok!*“ (Raudų 3, 54-57)

2. Kai atrodo, kad Dievas „pasislėpė po debesimis, kad negirdėtų mano maldų“, Jis vis dar mato mano beviltiškumą ir sprendžia mano bylą. (Raudų 3, 44-59)

3. Jeigu Viešpats leidžia man kentėti ir liūdėti, Jis tuo pat metu palaiko mane gausia užuojauta ir meile. (Raudų 3, 32)

4. Dievas ne prieš mane, Jis nesistengia sutripti mane Savo kojomis tuo metu, kai aš esu apačioje, savo problemų įkalintas. (Raudų 3, 34)

5. Dievas net nebando suardyti mano planų. Jis nėra mano sumaišties priežastis, Jis ne prieš mane. (Raudų 3, 35-36)

6. Netgi man esant nusivylimo ir apkartimo būsenoje, kai aš netrokštu, kad išauštų nauja diena, Jo užuojauta nesikeičia. Jo malonė atsinaujina kas rytą. (Raudų 3, 22-23)

7. Todėl, kad Dievas ištikimas, Jis neatmes manęs, Jis ateis pas mane ir išgelbės. (Raudų 3, 25-26)

8. Kai aš apačioje, tada neturiu daugiau į ką kreiptis, tik į Dievą. Aš pakelsiu savo rankas ir širdį aukštyn ir dėkosiu Jam už Jo ištikimybę. (Raudų 3, 40-41)

9. Būdamas apačioje, praradęs savo jėgas ir viltį, esu tuščias ir nuolankus. Štai dabar aš pilnai priklausau nuo Jo malonės! (Raudų 3, 18-22)

Internetinė prieiga: <http://www.worldchallenge.org/ru/node/8301>

Pastoriaus Maiklo Hovardo pavasario konferencijos tarnavimų grafikas:

Balandžio 27 d.	18,30 val.	Kėdainių raj. Kalnaberžės km. Ažuolų 2
Balandžio 28 d.	18,30 val.	Šiaulių raj. Ramučių kaimas
Balandžio 29 d.	18,30 val.	Viešbutis „Panorama“, Vilnius
Balandžio 30 d.	16 val.	Viešbutis „Panorama“, Vilnius (tarnavimas jaunimui)
Balandžio 30 d.	18,30 val.	Viešbutis „Panorama“, Vilnius
Gegužės 1 d.	12 ir 17 val	Telšių m. Evangelijos bažnyčia Kalno g. 30
Gegužės 2 d.	11 val.	Klaipėdos m. Evangelijos bažnyčia Šviesos g. 3

Visa konferencija bus filmuojama; video arba audio medžiagą galima užsisakyti jau dabar telefonu (8~611)26396, elektroniniu paštu albinasww@gmail.com, arba konferencijos metu po tarnavimų pas operatorių Albiną.

Koordinatorius Vaclovas Jočys (mob. tel.: (8~640)10112; el. paštas: vaclovas.jocys@gmail.com)

Leidinių paruošė Irena Zimnickienė (mob. tel.: (8~673)10644; el. paštas: irenazim@gmail.com)

Leidinuką galima rasti Bažnyčios puslapyje www.uztarimas.lt